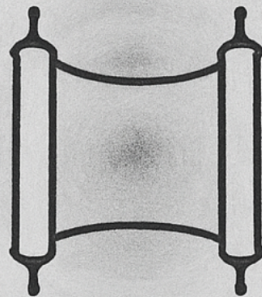

בס"ד

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas
צו את בני ישראל

לע"נ

אסתר בת יצחק
Dedicated By:

ר' נחום אהרון ליטשקאווסקי

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

Introduction

This discourse by **Rabbi Shneur Zalman of Liadi**, the Alter Rebbe (1745–1812), founder of Chabad Chassidus and author of the *Tanya*, delves into the inner relationship between Korbanos (sacrifices), Tefillah (prayer), Torah Shebiksav (Written Torah), and Torah Sheba'al Peh (Oral Torah). The Alter Rebbe explores the mystical function of fire from above (אש שלמעלה), the concept of divine speech and thought, and how the Beis HaMikdash serves as a conduit between transcendent divine energy and revealed experience. The themes here connect deeply to the nature of bittul (self-nullification), the dynamic between inner and outer revelation, and the sacred architecture of mitzvah performance.

(א)

Command the children of Israel and say to them: My offering, My bread for My fire offerings, etc., and say to them: this is the fire-offering, etc. To understand: why does it say “say” twice? Behold, for all commandments, a person must fulfill them with thought, speech, and action. Similarly, regarding sacrifices: thought refers to prayer, which is service of the heart and corresponds to sacrifices; speech refers to Torah study about sacrifices — “one who occupies himself with the laws of the burnt offering...” — and the action is the actual performance of the sacrifices — lambs of the first year, etc.

צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי כו' ואמרת להם זה האשה כו'. להבין מהו ואמרת ואמרת ב' פעמים. הנה כל המצות צריך האדם לקיים במחשבה דבור ומעשה וכן בקרבנות מחשבה זו תפלה עבודה שכלב שפנגד הקרבנות. ודבור הוא ת"ת דקרבנות כל העוסק בתורת עולה כו' ועבודת הקרבנות עצמן כבשים בני שנה כו' הוא המעשה.

And behold, “and say to them: this is the fire-offering” is said regarding the actual action of the sacrifice, while the first verse, “Command the children of Israel and say to them,” refers to the level of thought and speech. To explain this idea, we must understand: what is the meaning of “a pleasing aroma” mentioned regarding sacrifices? The Sages explained: “It is a satisfaction before Me that I spoke and My will was fulfilled.” This applies to all commandments, so why is it said specifically about sacrifices?

והנה ואמרת להם זה האשה כו' נאמר על מעשה הקרבן עצמו ופסוק ראשון צו את בני ישראל ואמרת אליהם קאי על בחינת מחשבה ודבור. וביאור ענין זה הנה צריך להבין ענין ריח ניחוח שנאמר בקרבנות ופרשו חז"ל נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני. שנה שיהיה בכל המצות ולמה נאמר בקרבנות דוקא.

And also, to understand why the service of sacrifices depends specifically on the Beis HaMikdash, unlike other commandments and Torah study (which corresponds to them), even thought and speech of sacrifices — prayer and Torah learning about sacrifices — can be fulfilled even when the Temple does not stand.

וגם להבין למה עבודת הקרבנות תלויה בבית המקדש דוקא משאין כן שאר המצות ות"ת פנגד כלם ואפלו מחשבה ודבור דקרבנות שהם תפלה שפנגד הקרבנות ות"ת דקרבנות יכולין לקיימן בזמן שאין בית המקדש קיים גם כן.

However, all this will be understood by prefacing the explanation of what is written: “Today to do them, and not tomorrow to do them” — for this world specifically is the world of action, and it is in this world that free choice was given to man — to choose

אבל הנה כל זה יובן בהקדים להבין מ"ש היום לעשותם ולא למחר לעשותם שהעולם הנה דוקא הוא עולם המעשה ובו נתנה הבחירה בידי האדם לבחור

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

good. Moreover, even if he already transgressed, he can still repent and return to the service of Hashem.	בטוב ולא עוד אלא אפלו אם כבר עברה יכול הוא לשוב בתשובה ולחזור לעבודת ה'
Not so in the World to Come — there, free choice is not in the person's hands, rather, what occurred in this world is how it remains in the next. Although there is a much greater revelation of G-dliness there, and the created beings are nullified — as it is written, “and the hosts of heaven bow to You” — and even the forces of evil are nullified, calling Him “God of gods,” still, the soul cannot extract itself from the bonds and imprisonment of the body and its faculties, and the animal soul, which it followed during its life in this world.	משאין כן בעולם הבא אין הבחירה חפשית ביד האדם רק כמו שנמשך בעולם הזה כך נשאר בעולם הבא, והגם שרוצה שם גלוי אלהות ביותר שאת ושם הוא בטול הנבראים כמ"ש וצבא השמים לה משתחוים, ואפלו הקליפות וסטר"א הם שם בבחינת בטול דקרו ליה אלהא דאלהיא ועם כל זה אין יכול לשלוט בנפשו להוציאה ממסגר ומאסר הגוף וכחותיו וכחות נפש הבהמית שנמשך אחריהם בעולם הזה
And this is the concept of “kaf hakela” — being slung back and forth and thrown into the very thoughts he was immersed in during this world, in its vanities. He is mocked, shown as if he is still in this world, thinking, speaking, and acting as he did — because thought, speech, and action — the three garments in which he clothed himself in this world — become sackcloth and filthy garments in the World to Come, dressing the soul from head to foot. As our Sages said: they wrap him... and a prisoner cannot free himself... except by the concept, “Remove the filthy garments...” — “remove” precisely.	והוא ענין כף הקלע שמקלעין ומשליכין ומפילין אותו במחשבותיו שנמשך בהם בעולם הזה בהבלי עולם שמתלוצצים ממנו ומראים לו כאלו עודנו עומד בעולם הזה וחושב ומדבר ועושה כדרךכו, כי הנה מחשבה דבור ומעשה שהם ג' מיני לבושים כנודע שנתלבש בהם בעולם הזה הם נעשים לו לבושי שק ובגדים צואים לעולם הבא שמלבשים את הנפש מראשה ועד רגלה וכמאמר רז"ל מלפפתו כו' ואין חבול מתיר עצמו כו' רק כענין שנאמר הסירו הבגדים הצואים כו' הסירו דיקא
And the reason for the difference and distinction between This World (Olam HaZeh) and the World to Come (Olam HaBa) is as follows: In Olam HaBa, there is nothing without a designated place — every level is distinct from the other. Angels and holy souls are each separated into their own category, and evil has no connection to good at all. Therefore, in a place where evil is drawn, good is not drawn at all.	וטעם ההפרש וההבדל שבין עולם הזה לעולם הבא הוא כי בעולם הבא אין לה דבר שאין לו מקום שכל מדרגה היא מבדלת מתקרתה מלאכים ונשמות דקדושה הם מבדלים בפני עצמם ואין לרע שיכות עם הטוב כלל ולכן במקום שנמשך רע לא נמשך טוב כלל
Not so in This World: here, good is drawn even into places where there is evil, and therefore, even if a person has transgressed, he can still perform a mitzvah, and he can change his nature from evil to good.	משאין כן בעולם הזה נמשך הטוב גם במקום שיש רע ולכן אף על גב דעשה עברה יכול לעשות מצוה ויכול הוא לשנות את טעמו מרע לטוב
And the matter is as follows: Behold, in Olam HaBa, there is a revelation of the Infinite Light (Or Ein Sof). This is why Gan Eden is the delight of souls, who take pleasure in Hashem through their comprehension and understanding of the light of the Ein Sof that flows to them in a manner of revelation and grasp.	והענין כי הנה בעולם הבא שם נמשך גילוי אור אין סוף ברוך הוא כי לכן גן עדן הוא תענוג הנשמות שמתענגים על ה' בהשגתם והשפלתם באור אין סוף ברוך הוא הנמשך להם בבחינת גילוי והשגה

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

And through this revelation and comprehension, an infinite number of distinct levels are formed — from world to world — among angels and souls. Even though all of them receive from the light of the Ein Sof, it is like the soul which spreads throughout the body: although the soul itself is not divided, nonetheless, the eye receives the power of sight, etc., and each organ receives a specific power that another does not, to the point that no two functions are alike.	ובבחינת גילוי זה והשגה זו נעשה ריבוי התחלקות המדרגות לאין קץ מעולם ועד עולם במלאכים ונשמות. הגם שכלם מקבלים מאור אין סוף ברוך הוא הרי זה כדמיון הנשמה המתפשטת בגוף שעם היות שבנשמה עצמה אין בה התחלקות מכל מקום העין מקבל כח הראיה כו' וכל אבר מקבל כח פרטי שאין מקבל חבירו עד שאין פעולת אחד דומה לחבירו.
And so, by way of example, the entire order of Hishtalshelus (chainlike descent): the camp of Michael is specifically in the mode of love, and the camp of Gavriel is in the mode of awe, etc. And every tzaddik has his own individual chamber. Just as it is impossible to switch the function of bodily organs — to make the function of a foot into that of a head — so too, it is impossible to change the nature of the revelation of the Hishtalshelus in the World to Come.	וכך עזר כא משל כל סדר ההשתלשלות מחנה מיכאל באהבה דוקא ומחנה גבריאל ביראה כו' וכל צדיק יש לו מדור בפני עצמו וכשם שאי אפשר לשנות פעולת האברים לעשות מרגל ראש כן אי אפשר לשנות גילוי סדר ההשתלשלות בעולם הבא.
And this revelation is called Memaleh Kol Almin — which is to each world according to its level. Therefore, once a person has drawn upon himself the garments of This World — filthy garments — it is no longer possible for him to receive the revelation of the Infinite Light in the World to Come.	וגילוי זה נקרא בשם ממלא כל עלמין שהוא לכל עולם לפי מדרגתו ולכן מאחר שהמשיח האדם על עצמו לבושי העולם הזה ובגדים צואים שוב אי אפשר להמשיח עליו גילוי אור אין סוף ברוך הוא בעולם הבא.
Not so in This World: the drawing down of the Infinite Light here is through Torah and mitzvos — which the person fulfills through action, speech, and thought. And this drawing comes from the level of Sovev Kol Almin, for through fulfilling Torah and mitzvos — within which the Infinite Light Himself is en clothed — one draws the Infinite Light itself (Sovev) onto the soul.	משאין כן המשכת אור אין סוף ברוך הוא שבעולם הזה היא על ידי תורה ומצוות אשר יעשה אותם האדם במעשה דבור ומחשבה שהמשכה זו היא מבחינת סובב כל עלמין שעל ידי קיום התורה והמצוות שבהם מלוכש אור אין סוף ברוך הוא בעצמו ובכבודו כביכול דלית מחשבה תפיסא ביה ממש ממשיך אור אין סוף ברוך הוא בעצמו הסובב כל עלמין על נפשו שהוא למעלה מעלה מגילוי ההשגה שבגן עדן.
As stated in Tanya, ch. 48, Sovev Kol Almin is in a state of concealment and hiddenness, whereas Memaleh Kol Almin is a level of revelation — but only through many intense contractions and limits. Not so with Sovev, which is in a state of infinity, etc.	וכמו שכתוב בספר של בינונים פרק מ"ח דסובב כל עלמין הוא בחינת העלם והסתתר וממלא כל עלמין הוא בחינת גילוי רק שהוא בצמצומים רבים ועצומים ובחינת גבול משאין כן סובב כל עלמין הוא בבחינת אין סוף כו'.

Alter Rebbe

Likkutei Torah

Parshas Pinchas - צו אַת בני ישראל -

And the level of revelation in Gan Eden is only a ray (ziv) from one's Torah and avodah, etc., as it is written "to work it and to guard it" — meaning that man draws down Gan Eden, i.e., the revelation of G-dliness in Gan Eden and the delight of the souls, etc., as explained elsewhere.	וְהָיָה בְּחִינַת גִּילּוּי הַהוּא שֶׁבָּגָן עֵדֶן הוּא רַק זֵיו בְּלִבְדּוֹ מִתּוֹרָתוֹ וְעֲבוֹדָתוֹ כּו' וְכִמּוֹ שֶׁכָּתוּב לְעֲבֹדָה וּלְשִׁמְרָה שֶׁהָאֵדָם הוּא מִמְּשִׁיחַ גֵּן עֵדֶן דִּהְיִינוּ גִילּוּי אֱלֹהוּת שֶׁבָּגָן עֵדֶן וְתַעֲנוּג הַנְּשֻׁמוֹת כּו' וְכִמּוֹ שֶׁכָּתוּב בְּמָקוֹם אֲחֵר.
But the Infinite Light itself — the Sovev Kol Almin — is equal and unifying for both small and great, and before Him, darkness and light are the same.	וְאוֹר אֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא עֲצָמוֹ הַסּוֹבֵב כָּל עֲלָמִין הוּא הַשְׁוֶה וּמִשְׁוֶה קֶטָן וְגָדוֹל וּלְפָנָיו כְּחֻשׁוֹכָה כְּאוֹרָה.
And the angels ask, "Where is the place of His glory?" and they answer: "The whole earth is filled with His glory." Therefore, even if a person descended very low, he is still able to ascend very high, for the end is embedded in the beginning.	וְהַמַּלְאָכִים שׁוֹאֲלִים אֵיךְ מָקוֹם כְּבוֹדוֹ וְאוֹמְרִים מַלְאֵךְ הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. וְלָכֵן אֵף עַל גַּב דִּירָד מִטָּה מִטָּה יָכוֹל הוּא לַעֲלוֹת מִעֲלָה מִעֲלָה וְנִעוֹץ סוֹפֵן בְּתַחֲלָתוֹ.
And the explanation is: the parable given above — that one cannot turn a foot into a head — applies to the World to Come, which is a world of clarity, where all things have already been clarified and everything is in its proper place: the head is a head, the foot is a foot, etc., and therefore it cannot change.	וְהַעֲנִין כִּי הַמִּשְׁלַל הַמְּבֹאֵר לְעֵיל שְׂאֵי אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת מִרְגֵּל רֹאשׁ הֵינּוּ בְּעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא עוֹלָם בְּרוּר שֶׁכָּבֹר נִתְבָּרַר וְכָל דָּבָר הוּא עַל מָקוֹמוֹ הָרָאשׁ רֹאשׁ וְהַרְגֵּל רֵגֶל כּו' עַל כֵּן אֵי אֶפְשָׁר לְהַשְׁתַּנּוֹת.
Not so in This World, which is prior to clarification — it is the world of action and refinement. It is like a fetus before it is fully formed: the head and the foot are still included together in the drop within the mother's womb, and its form can still develop in many ways.	מִשְׁאֵין כֵּן בְּעוֹלָם הַזֶּה שֶׁהוּא קֹדֶם הַבְּרוּר וְהוּא עוֹלָם הַמַּעֲשֶׂה וְהַבְּרוּר הָרִי זֶה כִּמּוֹ הַגֹּלֶד קֹדֶם גִּמּוּר יִצְחָק שֶׁהָרֹאשׁ וְהַרְגֵּל כְּלוּלִים יַחַד בְּטֶפֶף שֶׁבְּבֶטֶן הָאִם שְׂיוֹכֵל לְהַשְׁתַּנּוֹת עֲנִין יִצְחָקוֹ בְּכַמָּה אִפְגִּים.
(As it is stated in the Gemara Berachos, 60a, and in Orach Chaim, siman 230, that within forty days of the formation of the fetus, prayer is effective to cause that a male be born, etc.)	וְכִמּוֹ שֶׁכָּתוּב בְּגִמְרָא בְּרֵכוֹת (דף ס' ע"א) וּבֵאוּ"חַ סִּימָן ר"ל דְּתוֹף אַרְבָּעִים יוֹם לִיצְחָק הַגֹּלֶד מוֹעִיל (תַּפְּלָה שְׁתוּלִיד זָכָר כּו').
(ב)	
And this is the concept of the power of teshuvah: to return the vitality that has descended very low back to its source and root — to be "the end embedded in the beginning." For the fact that it descended so low is in the realm of Memaleh Kol Almin, which flows from the attribute of His kingship — "Your kingship is the kingship of all worlds, and Your dominion is in every generation." From this comes the chain-like descent of levels from world to world.	וְזֶהוּ עֲנִין כֹּחַ הַתְּשׁוּבָה לְהַשְׁיבַּח חַיּוֹת הַנִּמְשָׁךְ לְמִטָּה מִטָּה אֶל מָקוֹרוֹ וְשָׁרְשׁוֹ לְהִיּוֹת נִעוֹץ סוֹפֵן בְּתַחֲלָתוֹ כִּי זֶה שִׁירָד מִטָּה מִטָּה הוּא בְּבְחִינַת מַמְלָא כָּל עֲלָמִין שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמַּדַּת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרַךְ מַלְכוּתָהּ מַלְכוּת כָּל עוֹלָמִים וּמַלְכוּתוֹ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר שֶׁמֶזֶה נִמְשָׁךְ הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַמְּדַרְגּוֹת מֵעוֹלָם וָעַד עוֹלָם.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

And the lower it descends, the more diminished is the revelation of the Infinite Light, for revelation requires bitul (self-nullification) — the Ein Sof only rests and reveals itself where there is true nullification.	שכל מה שיורד מטה מטה יורד ומתמעט בבחינת גילוי אור אין סוף ברוך הוא שהגילוי הוא להיות בבחינת בטול שאין אור אין סוף ברוך הוא שורה ומתגלה אלא במי שבטל בו.
In the World of Atzilus, the revelation is so great that it is in a state of complete bitul and unity, and from there it descends to the World of Beriah, where the bitul is of much lesser intensity. The lowest descent of holy levels into the lowest levels of Asiyah is expressed in the bowing during Modim, of which the Sages said: one who does not bow during Modim — i.e., who does not reach even this level of bitul — becomes a serpent of klipah, and according to the Zohar, will not arise at the resurrection.	ובעולם האצילות שם הגילוי רב ועצום עד שהוא בבחינת בטול ויחוד גמור ומשם נמשך יורד לעולם הבריאה שהגילוי ההוא להיות בטול אינו בערך עולם האצילות בו. ותכלית ירידות המדרגות דקדושה במדרגות תחתונות דעשיה הוא ענין קריעה במודים שעל זה אמרו רבנן מאן דלא כרע במודים שלא הגיע אפלו לבחינת בטול זה הרי זה נעשה נחש דקלפה וסטר"א ובהר אמרו דלא יקום בתחיית המתים.
“Her feet descend to death” — this means she descends into the lowest levels, to give vitality and become enclothed in the kelipah of nogah, and even lower than kelipas nogah, from which flow material blessings and the energy of evil, etc. But through teshuvah, which is a ray from Sovev Kol Almin, the vitality returns to its source and root, and “the end is embedded in the beginning” — that is, the transformation of darkness into light, etc.	והנה רגליה יורדות מות פתיב שיורדת בסתר המדרגה להחיות ולהתלבש בקליפת נוגה ולמטה מק"נ שמשם נמשך ונשפע השפעות גשמיות וכח הרע בו. ובכח התשובה שהיא הארה מבחינת סובב כל עלמין ישוב החיות למקורו ושרשו ונעוץ סופן בתחלתן דהיינו אתהפךא חשוכא לנהורא בו.
(See Pardes, end of Shaar Archei HaKinuyim, s.v. “Teshuvah,” where it states that this teshuvah is when Kesser Elyon (Atik) is revealed from the top of Atzilus and penetrates until Malchus, and then she returns to her place, etc. See Vayikra 15b–16a, also Mikdash Melech and Ramaz there. This also explains the concept of the elevation of Malchus on Yom Kippur, the day of teshuvah. See also Parshas Emor 100b and on the maamar beginning “For on this day...”)	ועין בפרדס בסוף שער ערכי הפנויים ערך תשובה) וז"ל ותשובה זו הוא על ידי שיתגלה פתח עליון מראש האצילות יורד ונוקב עד המלכות בו אז היא שבה אל מקומה בו ע"ש. ועין בפרישת ויקרא דף ט"ו ע"ב ודף ט"ז ע"א ובמקד"מ ובהרמ"ז שם. ומכל זה יובן גם כן ענין עליות המלכות ביום הכפורים שהוא יום התשובה ועין בפרישת אמור דף ק' ע"ב ועל מה שכתוב סדרא (דהא דכי ביום הנה יכפר בו).
First must come subjugation (iskafya) — that is, the love for foreign desires in actual practice must be subdued. As it is written, “And you shall not wander after your hearts, after which you stray,” — a zonah (harlot) is one whose heart is drawn after foreign things. Even for one's own bodily needs, it should not be with excitement or passion, but rather coldly, as if forced. And the	וצריך להיות תחלה אתפכא דהיינו שאהבת דברים זרים בפעול ממש יהיה בבחינת אתפכא ולא תתורו בו אשר אתם זונים בו זונה נקרא מי שלבו להוט אחר דברים זרים ואפלו עניני גופו הצריכים לו לא יהיה בהתלהבות והתלהטות הלב רק בקרורות וכאלו כפאו בו וכח התשובה הנשאר בלב יתהפך לה לבדו.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

desire that remains in the heart should be turned entirely toward Hashem.	
“And your desire shall be to your husband” — meaning, all passion is directed to Hashem. This is why a woman is called “ishah” — fire of Hashem, because “from man she was taken,” i.e., a fire of yud, and this is because the end is embedded in the beginning.	וְלִהְיוֹת וְאֵל אִישׁוֹ תְּשׁוּבָתוֹ לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה אִשׁ ה' כִּי מֵאִישׁ לִקְחָהּ זֹאת אִשׁ יו"ד וְהֵינּוּ מִפְּנֵי שְׁנֵעוּץ סוּפֶן בְּתַחֲלָתָן כו'
And this is the meaning of “One moment in teshuvah and good deeds in This World is greater than all the life of the World to Come.” Because the life of Olam HaBa is a revelation from Memaleh Kol Almin, from His attribute of kingship, as in “The singular One, life of the worlds, King... praised and glorified... even until forever is only His great name.”	וְזֶהוּ יָפָה שְׁעָה אֶחָת בְּתְשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הַזֶּה מְכַל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא כִּי חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא הֵם בְּבַחֲיִנַת גִּילּוֹי מַמְלָא כָּל עֲלָמִין הַנִּמְשָׁךְ מִמַּדַּת מַלְכוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ וּבְמַאֲמַר יָחִיד חַי הָעוֹלָמִים מְלֶךְ מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר עַד עַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל
“Yachid” means He alone, and “Chai HaOlamim Melech” means that all the vitality of the worlds is only in the aspect of King. Even what is “praised and glorified until forever” is only His great Name — merely a name. But teshuvah and good deeds are from the level of Sovev Kol Almin, as above.	פִּירוּשׁ יָחִיד הוּא לְבַדּוֹ יִתְבָּרֵךְ וְחַי הָעוֹלָמִים מְלֶךְ הוּא שְׂכָל חַיּוֹת הָעוֹלָמוֹת אֵינּוּ אֶלָּא בְּבַחֲיִנַת מְלֶךְ וּמֵה שֶׁהוּא מְשֻׁבָּח וּמְפֹאָר אֲפֹלוּ עַד עַד הוּא רַק שְׁמוֹ הַגָּדוֹל בְּחִינַת שֵׁם בְּלִבְדּוֹ מְשָׁאֵין כֵּן תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים הֵם מִבְּחִינַת סוּבֵב כָּל עֲלָמִין כְּנ"ל
And similarly, it says, “And you shall love the Lord your God,” referring to the “Echad” mentioned earlier. That is: “Echad and you shall love,” meaning, the level of Yachid — which is Sovev Kol Almin — should become revealed within the Chai HaOlamim Melech. This is the unification of Yichuda Ila'ah with Yichuda Tata'ah.	וְעַל דֶּרֶךְ זֶה נֶאֱמַר וְאַהֲבַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ וְקָאֵי עַל אֶחָד דְּלַעֲיִל מִגִּיהַ פְּלוּמֵר אֶחָד וְאַהֲבַת דְּהֵינּוּ בְּחִינַת יָחִיד שֶׁהוּא בְּחִינַת סוּבֵב כָּל עֲלָמִין יִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת גִּילּוֹי בְּחַי הָעוֹלָמִים מְלֶךְ וְהוּא בְּחִינַת יְחִידָא תַּתְּמָא וְהֵינּוּ לְקוּשֵׁר וּלְיִחָד יְחִידָא עֵילָאָה בְּיְחִידָא תַּתְּמָא
(ג)	
But how can there be a drawing down of the actual revelation of the Infinite Light (Or Ein Sof) upon the soul — that is, from the level of Sovev Kol Almin, of which it is said: “No thought can grasp Him,” and “He is not defined by any attribute,” etc.? This is achieved through the concept of the service of korbanos (sacrifices), about which it is written, “My bread for My fire-offering.”	אֵךְ כִּיצַד תִּהְיֶה הַמְּשַׁכֵּת הַשְּׂרָאָת אֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא מְמַשׁ עַל נַפְשׁוֹ שֶׁהוּא הַסוּבֵב כָּל עֲלָמִין דְּלִית מִחְשְׁבָה תְּפִיסָא בֵּיה כו' וְלֹאֻ מְכַל מַדּוּת כו'. הֵנָּה זֶהוּ עַל יְדֵי עֲנֻן עֲבוֹדַת הַקֶּרְבָּנוֹת שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם לַחֲמִי לֶאֱשִׁי

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

For behold, the animal offered as a korban, being from the living class (chai), corresponds to the element of fire. The four categories of mineral, plant, animal, and human (domem, tzome'ach, chai, medaber) correspond to the four classical elements. "Dust" corresponds to earth (domem), "water" to vegetation (tzome'ach), for water causes plants to grow, as it is written, "You who sow upon all waters," etc.	פי הנה הקרבן שהוא מחי הוא מיסוד האש כי ד' בחינות דצ"ח הם כנגד ד' יסודות. עפר הוא דומם ומים הוא צומח שהמים מצמיחים כו' וקתיב זורעי על כל מים כו'.
And fire is the quality of the living creature (chai), as it says, "His servants are flaming fire," — referring to the faces of the lion and the ox in the Divine Chariot. And it is written, "Their appearance was like burning coals of fire, like the appearance of torches." From these [beings] are drawn the souls of all animals, as is known from the Zohar.	ואש הוא בחינת החי כי משרתיו אש להט הם פני אריה פני שור כו' שבמרכבה וקתיב ומראיהם כגחלי אש בוערות כמראה הלפידים ומקם משתלשלות ונמשכות נפשות כל בעלי חי בנודע מזה"ק
And wind/air (ruach) corresponds to the human being, the speaker — as it is written, "And the man became a living soul," which the Targum translates as "a speaking spirit."	ורוח הוא האדם המדבר כמו שכתוב ויהי האדם לנפש חיה ותרגום לרוח ממללא
Now, the element of fire below, as present in the korban, rises and becomes included in the fire from above — which descends from above to below upon the altar, to consume and burn the sacrifice.	והנה יסוד האש שלמטה שבקרבן עולה ונכלל באש שלמעלה שיורד מלמעלה למטה על המזבח לכלות ולשרוף הקרבן
And similarly, prayer, which was instituted in place of sacrifices, includes in the section of Yotzer Or (morning blessings) the description of how the angels burn with passion, sanctify, and declare with awe — in order to ignite and inflame the animal soul (the "behemah" within man), which is also from the element of fire below.	ועל דרך זה תפלה במקום קרבן תקנו ביוצר אור להזכיר איד שהמלאכים מתלהבים ומקדשים ואומרים ביראה כו' כדי להלהיב ולהלהט נפשו הבהמית בחינת בהמה שמיסוד האש שלמטה שיש בה התלהבות והתלהטות ותשוקה מרגשת בעולם הזה
So that this fire may be used for subduing (iskafya) and transforming (ishapcha) the passion — to be directed entirely toward G-d: "And to your husband shall be your desire."	להיות אתפכיא ואתהפכא להיות התשוקה בבחינת ואל אישך תשוקתך
And this is through "L'Ishai" — meaning "a fire of Yud," which is the level of fire descending from above, from the level of Sovev Kol Almin, to elevate the element of fire in the animal soul — the level of ishah, eish Hashem (woman, fire of God). As it is written, "His left hand is under my head" — meaning the left side and flames of fire from above lift and elevate from below to above.	וזהו על ידי לאשי אש יו"ד שהוא בחינת אש שיורד מלמעלה מבחינת סובב כל עלמין להעלות יסוד האש שבנפשו הבהמית בחינת אשה אש ה' וכמו שכתוב שנמאלו תחת לראשי שבחינת שנמאל ורשפי אש שלמעלה הוא מגביה ומעלה ממטה למעלה

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

(See what's written on this matter of Eish Yud and Eish Hashem in Parshas Shelach, in the maamar beginning <i>Vehayah Lachem L'Tzitzis</i> , and in the maamar <i>Ki B'Yom Hazei Yechaper</i> , regarding "in the cleft of the rock," and in Parshas Naso regarding "He gave strength to His King.")	ועמ"ש מענין זה דאש יו"ד ואש ה' בפ' שלח בד"ה) והיה לכם לציצית ועמ"ש ס"ד הפי ביום הזה יכפר בענין בנקרת הצור ובפ' נשא בענין ויתן עז למלכו (כו).
But this drawing down — that the fire from above should descend — comes through "My bread" (lachmi). That is, just as the Jewish people sustain their Father in Heaven, like bread sustains man, returning the soul to the body — for without food, the soul would withdraw due to weakness — so too, the bread of below causes the indwelling of the soul above, i.e., Sovev Kol Almin.	אכל המשכה זו שיהא אש שלמעלה נמשך הוא על ידי לחמי דהיינו על דרך שישראל מפרנסין לאביהם שבשמים כמו הלחם שעליו יחיה האדם הוא משיב את הנפש להיות שורה ומתפשט בגוף שמפני חלישות ותשוש פח שבלא אכילה היתה הנפש מסתלקת ועל ידי הלחם תשוב לאיתנה להתלבש בגוף להחיותו.
So too, all the worlds are metaphorically called a "body", as it is written in the Tikkunei Zohar: "How many bodies You have formed for them," etc. And in order that the soul's indwelling — i.e., Sovev Kol Almin, which is not from any middah (attribute) — should be drawn and expanded, it is through bread, i.e., through an awakening from below (isarusa d'l'sata), which evokes an awakening from above (isarusa d'le'eila).	כך הנה כל העולמות נקראים על דרך משל בשם גוף וכמו שכתוב בתקוני זהר וכמה גופין תקינת להון כו' וכדי שיהא השראה והתפשטות הנשמה בבחינת סובב כל עלמין דלאו מכל מדות כו' הוא על ידי בחינת לחם שבאתערוטא דלתתא נעשית אתערוטא דלעילא להיות בבחינת לאשי אש יו"ד
And this is the meaning of "Rei'ach nichoachi" (a pleasing aroma) — "rei'ach" is the elevation from below to above, and "nichoachi" means both "descent" (as in "to descend levels") and "rest/pleasure", as our Sages explained: "It is a nachas ruach (satisfaction) before Me — that I spoke and My will was fulfilled."	וזהו ענין ריח נוחי ריח העלאה ממטה למעלה נוחי מלשון נחת דרגא הורדה מלמעלה למטה וגם לשון מנוחה כמו שפירשו רז"ל נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני
And all this is one — for this descent and self-lowering is the descent of the fire from above — the "Eish Yud" — from the level of Sovev Kol Almin, which is the Supreme Will (ratzon ha'elyon), higher than chochmah, since Chochmah is the beginning of Hishtalshelus, the first of the ten utterances by which the world was created.	והכל אחד שההורדה והשפלה זו היא בחינת ירידת אש שלמעלה אש יו"ד מבחינת סובב כל עלמין בבחינת רצון עליון שלמעלה מחכמה כי חכמה היא ראשית ההשתלשלות בעשרה מאמרות שנברא בהן ובראשית נמי מאמר הוא
And "Chochmah may'ayin timatze" — wisdom emerges from Ayin (nothingness), meaning from Ratzon HaElyon, the Hidden Will. And this Will descends into the level of Asiyah, which is the meaning of "and My will was done."	והנה חכמה מאין תמצא מבחינת אין שהוא רצון עליון רעודצריך אנפין ורצון עליון זה הוא נמשך למטה בבחינת עשיה וזהו ונעשה רצוני

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

For it is known that the Ein Sof in His Essence, so to speak, has no desire for a dwelling in the lower worlds, for before Him all is as nothing, and “What can you give Him if you are righteous?” But this desire came only by His will — that through an awakening from below via Torah and mitzvos, He willed to have a dwelling below, and this is the meaning of “I spoke” — referring to Torah, and through its observance, a desire is formed for Him to dwell below, in revelation.	וכבודע שהאין סוף ברוך הוא מצד עצמו כביכול לא שיך בו בחינת רצון כלל להיות לו דירה בתחתונים כי בלא קמיה בלא ממש חשיבא ואין ערוך אליה ואם צדקה מה תתן לו כו' רק שפך עליה ברכונו שעל ידי אתערותא דלתתא בתורה ומצוות אתערותא דלעילא להמשיך רצון עליון למטה וזהו שאמרתי היא התורה ועל ידי קיום התורה נעשה לו בחינת רצון לדור בתחתונים שהוא בחינת גילוי כו'
And corresponding to these two aspects — elevation (from below to above) and drawing down (from above to below) — the Sages instituted two obligatory prayers: Shacharis and Mincha.	והנה כנגד ב' בחינות אלו שהם העלאה והמשכה תקנו ב' תפלות חובה שחרית ומנחה
Shacharis corresponds to ascent from below to above — until the blessing “Baruch She’amar”, which corresponds to the realm of Asiyah (action). And from Baruch She’amar onward — Pesukei D’Zimrah, Shema — all of it is a process of ascent upward.	שחרית ממטה למעלה עד ברוך שאמר בחינת עשיה ומברוך שאמר ואילך פסוקי דזמרא וקריאת שמע הכל בחינת העלאה ממטה למעלה
Mincha, by contrast, is from the word “menuchah” (rest), and it represents drawing down from above to below, corresponding to the Amidah (Shemoneh Esreh) — and in Mincha there is nothing but the Amidah, unlike Shacharis which includes other sections.	ומנחה לשון מנוחה שהוא בחינת המשכה מלמעלה למטה בבחינת תפלת י"ח שבמנחה אין שם רק תפלת י"ח מה שאין פן בשחרית תקנו ברוך שאמר ופסוקי דזמרא וקריאת שמע שהם בחינת ממטה למעלה
The Amidah itself, which is drawing down from above to below, is composed of eighteen blessings, each beginning “Baruch Atah...” — and every blessing is a drawing down. This corresponds to the Binding of Yitzchak, in which Yitzchak (Gevurah) became included in Avraham (Chesed).	ותפלת י"ח שהיא המשכה מלמעלה למטה בחי"פ פעמים ברוך אתה שכל ברכה היא המשכה היא בחינת עקידת יצחק שנקלל יצחק באברהם
(ד)	
And this inclusion of the fire from above into the fire from below happens through “את קרבני” — “et” referring to the letters from alef to tav, which are “karbani” — meaning: they are close to Me and bring Me closer.	אך הנה התכללות זו אש שלמעלה באש שלמטה הוא על ידי את קרבני את הן בחינת אותיות שמאל"ף עד תו' שהן הן קרבני כלומר קרובים אלי ומקרבים אותי
(See also what is written in the discourse <i>V'atah Tetzaveh</i> on the verse "a statute forever from the children of Israel", that “from” refers to the letters of the Torah, and they are the cause, etc. And see also what is written in the discourse <i>Veatah Tetzaveh</i> , and <i>Reishis HaMatos</i> regarding “this is the word”, and the discourse	ועמ"ש סד"ה ואתה תצוה בפירוש חקת עולם לדורותם) מאת בני ישראל מאת הינו מבחינת אותיות התורה כו' (והן הגורמין כו' ע"ש

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

Moshe Yedaber, and the verse <i>Chukas HaTorah</i> regarding "Tola'as Yaakov" and Olas Tamid, which are the same letters as <i>tola'as</i> .)	
And this is like what is written: "And My words that I have placed in your mouth." And the Sages said: "The Mishnah is queen" — she acts like a king who commands a commandment, etc. And anyone who reads Torah, Hashem reads and recites along with him.	והוא על דרך מה שנאמר ודברי אשר שמתי בפיה ואמרו מתניתא מלכתא שעושה כמלך שמצוה לעשות מצוה זו כך כו' וכל הקורא בתורה הקב"ה קורא ושונה כנגדו
For through involvement in the speech of Torah, there is a creation of nullification and unification — speech with speech, thought with thought, etc. And this level of nullification is the level and rank of Moshe Rabbeinu, as is known.	שעל ידי עסק הדבור בתשובה נעשה בטול ויחוד דבור בדבור ומחשבה במחשבה כו' והנה בחינת בטול הוא בחינת ומדרגת משה רבינו עליו השלום כנודע
Therefore it says, "Command the children of Israel and say to them" — that through you being "command" (tzav) — i.e., in unity with the Jewish people, by extending Moshe's quality into them, they will have the power of speech, and you will say to them "My korban..." — to bring about connection and nullification, speech with speech.	לפיה נאמר צו את בני ישראל ואמרתי אליהם שעל ידי שאתה תהיה צו בצוותא חדא עם בני ישראל דהיינו על ידי שיומשך להם בחינת משה יהיה להם כח הדבור ואמרתי להם את קרבני שיהא התקשרות ובטול דבור בדבור כו'
And see what is written in the discourse "Reishis HaMatos" regarding "leimor zeh hadavar", and in the discourse "Moshe Yedaber", and in the discourse "Ve'atah Tetzaveh" mentioned above, and in the explanation of "Chukas HaTorah" regarding "Tola'as Yaakov" — the daily burnt offering has the same letters as <i>tola'as</i> (worm), see there. From this one can further understand the meaning of "et korbanī lachmī", and see also Parshas Yisro, in the discourse "Bachodesh Hashlishi", regarding how Torah is called "oz" and "toshiah" (strength and deliverance).	ועמ"ש ד"ה ראשי המטות גבי לאמר זה הדבר ומה שכתוב ד"ה משה ידבר וסד"ה ואתה תצוה הנ"ל ועמ"ש על פי חקת התורה בענין תולעת יעקב כו' עולת תמיד אותיות תולע כו' ע"ש. ומשם יובן בתוספת ביאור ענין את קרבני לחמי כו' ועמ"ש כפ' יתרו בד"ה בחדש השלישי בענין שהתורה נקראת עז ותושיה
Now, in Torah there are two levels — Torah Shebichtav (Written Torah) and Torah Shebe'al Peh (Oral Torah). The Written Torah — Tanach — is called "mikra" (reading), as in one who calls his friend by name, and thus, all the Torah consists of the Names of the Holy One, and concerning Tanach, it is said that the combinations of its letters are sacred names.	והנה בתורה יש ב' בחינות תורה שבכתב ותשובה. תשובה כ"תנ"ך נקרא בשם מקרא קורא בתורה מלשון קריאה באדם הקורא לחברו בשמו וכך הנה כל התורה הן שמותיו של הקב"ה ועל תנ"ך אמרו שצירופי אותיותיהן הן שמות הקדושים
But concerning Torah Shebe'al Peh it is written, "tishmeru" — for "shamor" refers to the Mishnah, and "shamor" is linked to the feminine aspect, the level of recipient. Thus, the Oral Torah is the aspect of receiving — and through it the level of "l'ishai esh yud" is preserved in a person's heart.	אבל תשובה על זה נאמר תשמרו כו' כי שמור זו משנה שמור לנוקבא בחינת מקבל וכך הנה התורה שבעל פה היא בחינת מקבל שבה ועל ידיה יהיה נשמר בלב האדם בחינת לאשי אש יו"ד

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

So that one should not lose what is given to him — meaning, the level of “mah” (what, humility). As it is written, "V'anachnu mah", and elsewhere "mah ra'u al kach", and from above they give to each person a level of "mah", and it must not be lost. This is through “shamor” — the Mishnah.	ולא יהיה מאבד מה שנותנין לו פירוש מה הינו בחינת בטול וכמו שכתוב ונחנו מה וכמו שכתוב במקום אחר בפירוש מה ראו על ככה כו' ושם מ"ה נותנין לכל אדם מלמעלה וכתוב וצריך שלא יהיה מאבד ח"ו בחינת מ"ה שנותנין לו והיינו על ידי שמור זו משנה
(See also the verse "V'zos hamitzvah... lishmor... ushmartem", and on the concept of “shamor” in Bereishis, and Parshas Yisro 70b, 92a, and Parshas Noach 59b — and the secret: Noach needed a teivah — meaning: teivah refers to the letters of speech in Torah and prayer.)	ועמ"ש על פי וזאת המצוה כו' לשמור כו' ושמרת כו' ועין מענין שמור כפ' בראשית (מ"ח ב' יתרו דף ע' ע"ב. צ"ב א'). ורזא אוליפנא דקא נח אצטריך לתבה כו' ע"ש ומבאר במקום אחר תבה היינו אותיות הדבור ושל תורה ותפלה כו'
For the essence of the Oral Torah is to arrive at a comprehension of the Supernal Will — to know the precise halachah and mitzvah. Whereas in the Written Torah, the Divine Will is not yet revealed, for when the verse says “You shall bind them for a sign,” we do not know how until the Sages interpreted: four compartments in tefillin, sewn and aligned, four parshiyos, etc.	פי הנה עקר תושב"ע הוא להיות השגת הרצון עליון לדעת ההלכה והמצוה על בוריה מה שאין פן תושב"כ אין בה גילוי הרצון כי כשאמר הכתוב וקשרתם לאות כו' איני יודע מה הוא עד שבאו רז"ל ופרשו ד' בתים שבתפילין תפרן ואלקסונן וד' פרשיות כו'
And similarly with the sukkah being higher than twenty [cubits] etc. — for the whole concept of the Oral Torah is to serve as a limited vessel to contain and define the Supernal Will from the light of the Infinite One (Or Ein Sof): how His presence rests, and in what manner.	וכן ספה שהיא גבוהה מכ' כו' והיינו לפי שכל בחינת תורה שבעל פה הוא להיות כלי קבול מגביל להגביל את הרצון עליון מאור אין סוף ברוך הוא כיצד תהיה השקטתו ובאיזה אופן
For when it is fulfilled precisely according to its law, then the Supernal Will of Or Ein Sof dwells — but if not, it does not dwell. Therefore, the Oral Torah also becomes a vessel for the level of Eish Yud, to dwell and be revealed in the soul, to limit it, so that the fiery passion and longing for God remains anchored and steady in the heart, unwavering forever.	שבאם נעשה כמצותה אז שורה הרצון מאור אין סוף ברוך הוא ואם לאו אינו שורה ולכן נעשה גם פן בחינת כלי קבול לבחינת אש יו"ד השורה ומתגלה בנפש להגבילה שתהיה ההתלהבות והתשוקה לה' ברשפי אש שמורה ותקועה בלב כל תמוט עולם ועד
But the Written Torah — its essence is the form of the letters, that they be in their correct shape and image, exactly as written and spoken — because it is the aspect of Names.	אכל תושב"כ עיקרה צורת האותיות שיהיו בדימותן ובצלמן ככתבם וכלשונם מפני שהוא בחינת שמות
Not so with the Oral Torah — its writing and language do not prevent fulfillment. Whatever script or language it is spoken in, it is all called Torah Shebe'al Peh.	מה שאין פן תורה שבעל פה אין הכתיב והלשון מעכב ובאיזה פתיב ולשון שהוא מדבר הכל נקרא תורה שבעל פה

Alter Rebbe

Likkutei Torah

Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

And behold, Torah Shebichtav is the level of "mikra" (calling), to fulfill "et karbani". (See also Parshas Va'eira, discourse beginning <i>Lachein emor livnei Yisrael</i> .) And Torah Shebe'al Peh is the level of "shmirah" (guarding), as explained above.	וְהִנֵּה תוֹשֵׁב"כ הוּא בְּחִינַת קְרִיאָה לְהִיּוֹת אֶת קַרְבְּנִי [וְעַמ"ש בַּפ' וְאַרְא בְּד"ה לָכֵן אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל] וְתוֹשֵׁב"ע בְּחִינַת שְׁמִירָה וְכַנ"ל
And behold, all of this is the level of speech, which is Tiferes, about which it is said: "My offering, My bread" and "you shall guard" — as explained above. And the level of thought is prayer, as it says: "to offer to Me in its appointed time." "In its appointed time" refers to the festivals, the three pilgrimage festivals.	וְהִנֵּה כָּל זֶה הוּא בְּחִינַת דְּבוּר שֶׁהוּא תַּפְאֶרֶת שְׁעָלָיו נֶאֱמַר אֶת קַרְבְּנִי וְתִשְׁמְרוּ כַּנֶּזֶר לְעִיל וּבְחִינַת מַחֲשָׁבָה זוּ תַּפְלָה שְׁעָלֶיהָ נֶאֱמַר לְהַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ בְּמוֹעֲדוֹ אֵלָיו י.ו"ט שְׁלֹשׁ רִגְלִים
For it is known that the prayer of all weekdays flows from Shabbos, about which it is said "it is holy to you" — a holy state that is elevated and transcendent. To draw from it any influence requires a path.	כִּי הִנֵּה נוֹדֵעַ שֶׁתַּפְלָת כָּל יָמֹת הַחֹל נִמְשָׁכֶת מִשַּׁבָּת שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ קֹדֶשׁ הִיא לָכֵם קֹדֶשׁ הָעֲלִיּוֹן הוּא בְּחִינַת קְדוּשָׁה וּמוֹבְדָל וּלְהִיּוֹת נִמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ אֵיזָה הַמִּשְׁכָּה
As it is written: "And they shall keep the way of Hashem to do righteousness..." — the way of Hashem is the flow, like a road one walks from city to city. This path is through the festivals, which are called mikra'ei kodesh — callings of holiness, in which holiness is invoked and drawn down.	וְכַמ"ש וְשִׁמְרוּ דֶּרֶךְ ה' לַעֲשׂוֹת צְדָקָה כו' דֶּרֶךְ ה' זוּ הִיא הַמִּשְׁכָּה כְּדֶרֶךְ שֶׁהוֹלְכִין בָּהּ מַעִיר לְעִיר הִנֵּה הַדֶּרֶךְ הִנֵּה הוּא עַל יְדֵי הַמוֹעֲדִים שֶׁהַמוֹעֲדִים הֵם מְקַרְאֵי קֹדֶשׁ שֶׁהַקֹּדֶשׁ נִקְרָא וְנִמְשָׁךְ בָּהֶם
And through them, and by them, the flows into weekday prayers also happen. Pesach is the level of Avraham, which corresponds to Shacharis (morning prayer, from below to above); Shavuot is the level of Yitzchak, where the sound of the shofar is the ram of Yitzchak, corresponding to Minchah (afternoon prayer); and Sukkos is the level of Yaakov — "and Yaakov traveled to Sukkos," corresponding to Maariv (evening prayer).	וּבָהֶם וְעַל יָדָם נִמְשָׁךְ גַּם כֵּן לְהִיּוֹת הַמִּשְׁכּוֹת בְּתַפְלוֹת כָּל יְמֵי הַחֹל. פֶּסַח בְּחִינַת אַבְרָהָם בְּחִינַת תַּפְלַת שַׁחֲרִית מִמַּטָּה לְמַעְלָה שְׁבוּעוֹת בְּחִינַת יִצְחָק שְׁקוֹל הַשּׁוֹפָר הוּא אֵילּוּ שֶׁל יִצְחָק וְהוּא כְּנֶגֶד תַּפְלַת הַמִּנְחָה וְסִכּוֹת בְּחִינַת יַעֲקֹב וְיַעֲקֹב נָסַע סִכְתָּה הוּא תַּפְלַת עֶרְבִית
And behold, all these aspects a person must fulfill in all mitzvos — only that in all mitzvos the revelation is within the soul, but in korbanos, the revelation was in actual physicality — in the korban itself. From the element of fire, the fire would descend from above — an open divine fire. Such a revelation could only occur in the Beis HaMikdash — and that is why korbanos depend on the Mikdash, unlike other mitzvos.	וְהִנֵּה כָּל בְּחִינַת אֵלָיו צָרִיף הָאֵדָם לְקִיּוֹם בְּכָל הַמִּצְוֹת רַק שֶׁבְּכָל הַמִּצְוֹת הַגִּילּוּי הוּא בְּנֶפֶשׁ וּבִקְרִבְנוֹת הִנֵּה הַגִּילּוּי בְּפַעּוּלָה מִמֶּשׁ בְּקֶרֶב שְׁמִיּוֹד הָאֵשׁ שֶׁהִנֵּה יוֹרֵד אֵשׁ שֶׁלְמַעְלָה בְּגִילּוּי מִמֶּשׁ וְהַגִּילּוּי כִּנּוּן אֵי אֶפְשָׁר רַק בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְלָכֵן הַקְרִבָנוֹת תְּלוּיִין בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ דּוֹקָא מֵה שְׁאִין כֵּן שְׁאֵר הַמִּצְוֹת
And even thought and speech related to korbanos can occur even in exile, since the revelation in the soul can happen at all times.	וְאֶפְלוּ מִחֲשָׁבָה וּדְבוּר דְּקִרְבָנוֹת יָכוֹל לְהִיּוֹת אֶפְלוּ בְּגָלוּת שֶׁלְהִיּוֹת הַגִּילּוּי בְּנֶפֶשׁ יָכוֹל לְהִיּוֹת בְּכָל זְמַן

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו את בני ישראל

For in order that the revelation be drawn also into the external world — into actuality — it requires that the source of the drawing be from the very highest levels, as it says: "Who sits on high, who lowers Himself to look..."	פי כְּדֵי שְׂתִּהְיֶה נִמְשָׁךְ הַגִּילּוּי גַם בְּעוֹלָם בְּחִיצוֹנִיּוֹת בְּפִעוּלָה מִמֶּשׁ צָרִיךְ לִהְיוֹת שְׂרָשׁ הַמִּשְׁכָּה מְלַמְעָלָה מֵעָלָה כְּעֵנָן הַמִּגְבִּיחַ לְשִׁבְתָּ הַמִּשְׁפִּילִי לְרֹאוֹת כּו'
For the nature of the world and externality derives vitality from a very high place — beyond the system of cause and effect — as explained elsewhere (in the maamar “Lamnatzeiach al HaSheminis”), that this is why all ascents on Shabbos happen only in the inner realms, etc.	כִּי בְּחִינַת הָעוֹלָם וְהַחִיצוֹנִיּוֹת מִקְבֵּל חַיּוֹת מִמָּקוֹם עֲלִיוֹן שְׁלֵמָה מִסֵּדֶר הַשְּׁתַלְשּׁלוֹת וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסִדְרָה לְמַנְצֵחַ עַל הַשְּׁמִינִית שֶׁלֹּכֵן כָּל הָעֲלִיּוֹת שֶׁבִּשְׁבֹּת רַק בְּבִנְיָמוֹת כּו' שֶׁם בְּאֲרִיכוֹת
Therefore, for the revelation to descend into full outer expression, its source must be from above, higher than all order, similar to the splitting of the sea — where the hidden world (Alma d'Itkasya) was drawn into the revealed world.	וְלִכּוֹן כְּדֵי שְׂתִּהְיֶה הַמִּשְׁכָּה בְּחִיצוֹנִיּוֹת מִמֶּשׁ צָרִיךְ שֶׁהַשְּׂרָשׁ הַמִּשְׁכָּה יִהְיֶה מְלַמְעָלָה מֵעָלָה כִּי הוּא כְּעֵנָן קָרִיעֵת יָם סוֹף שֶׁהוּא עֵנָן שֶׁעֲלָמָא דְאַתְפְּסִיָּא נִמְשָׁךְ בְּבִחִינַת גִּילּוּי בְּאַתְגָּלְיָא מִמֶּשׁ
And likewise, the fire from above that would descend onto the Mizbe'ach (altar) was a drawing down from the concealed world — from the level of Sovev Kol Almin — into the revealed world, as explained elsewhere (in the maamar “Az Yashir”).	וְעַל דֶּרֶךְ זֶה גַם כּוֹן עֵנָן אֵשׁ שְׁלֵמָה שֶׁהִיָּתָה יוֹרֶדֶת עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ הִיא הַמִּשְׁכָּה מֵעֲלָמָא דְאַתְפְּסִיָּא מִבְּחִינַת סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין לְעֲלָמָא דְאַתְגָּלְיָא וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמָקוֹם אַחֵר בְּדָה אֲזַ יֵשִׁיר כּו'
And in order for such a revelation to occur in the world and in outer reality, this depends specifically on the Beis HaMikdash — because the nature of the House is that it is an extremely lofty encompassing level, even higher than the regular level of Alma d'Itkasya.	וְכִדֵּי שְׂתִּהְיֶה הַמִּשְׁכָּה זֶה בְּעוֹלָם וּבְחִיצוֹנִיּוֹת זֶה תְּלוּי בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ דּוֹקָא כִּי בְּחִינַת הַבֵּית הוּא מְקִיף עֲלִיוֹן מְאֹד שְׁלֵמָה מִהַמְקִיף שֶׁל בְּחִינַת עֲלָמָא דְאַתְפְּסִיָּא
(As explained elsewhere on the verse “Mizmor Shir Chanukas HaBayis” and also on “Vayikra el Moshe” regarding “for the cloud dwelled upon it,” etc.)	וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמָקוֹם אַחֵר עַל פְּסוּק מִזְמוֹר שִׁיר חֲנוּכַּת הַבֵּית כּו' וְעִין מַה שֶׁכְּתוּב עַל פְּסוּק וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה (בְּעֵנָן כִּי שָׁכַן עָלָיו הָעָנָן)
And it is from there specifically that the power is drawn to bring down fire from above — from Sovev Kol Almin — into open, revealed actuality.	וּמִשָּׁם דּוֹקָא נִמְשָׁךְ הַכֹּחַ הַזֶּה לִהְיוֹת אֵשׁ שְׁלֵמָה מִבְּחִינַת סוֹבֵב כָּל עֲלָמִין יוֹרֵד וְנִמְשָׁךְ בְּאַתְגָּלְיָא בְּפִעוּלָה מִמֶּשׁ
And further, we can explain this according to what is stated elsewhere (in the opening of Parshas Vayikra) regarding “ask for a sign... raise it upward — the sign is the letter Yud...” etc.	וְעוֹד יֵשׁ לוֹמַר בְּזֶה עַל פִּי מַה שֶׁנֶּאֱמַר בְּמָקוֹם אַחֵר עַל פִּי הַמֶּאֱמָר רִישׁ פָּרָשַׁת וַיִּקְרָא בְּעֵנָן שֶׁאֵל לָךְ אוֹת כּו' הַגִּבָּה לְמַעַל דָּא אוֹת יוֹד כּו' ע"ש

[NOTE Summary]

The discourse opens with the verse "צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו" and begins by explaining the connection between the korban (sacrifice), divine speech (דיבור), and divine thought (מחשבה). The fire that descends from above to consume the

Alter Rebbe

Likkutei Torah

Parshas Pinchas - צו אַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

korban represents a heavenly revelation that unites with the human-driven fire from below. This unity is sparked by the Jew's verbal engagement with Torah — the speech of Torah draws Hashem's speech to unite with ours.

Moshe is told to "command" (צו) the Jewish people — the Alter Rebbe explains this as a directive for Moshe to be in *tzavta* (union) with them, transferring his own level of bittul into the collective so that their words and sacrifices can reach Hashem. The korban becomes a vehicle for divine closeness only when it is uttered from the level of bittul.

The discourse explores the duality of Torah: the Written Torah (תורה שבכתב) is called מקרא — a calling, like one calling his friend by name — because each word is a Name of Hashem. Torah Sheba'al Peh, by contrast, is called שמירה — guarding — because it is the vessel to internalize these Names. The Written Torah is static and essential, while the Oral Torah is flexible and integrative, capable of being articulated in many languages and forms. Through the Oral Torah, the infinite will is narrowed into concrete halacha — and this act of delimiting actually draws the infinite into structure.

Holidays (mo'edim) are revealed access points for higher levels of consciousness. Pesach corresponds to Avraham and Shacharis; Shavuot to Yitzchak and Mincha; Sukkos to Yaakov and Maariv. These holidays serve as gateways through which the קדש (the holy) can descend into the structure of our lives.

All mitzvos reveal godliness internally — within the soul — but korbanos uniquely reveal it externally and physically. The fire that descended from above in the Beis HaMikdash was visible and supernatural, a literal descent of divine presence. This level of giluy (revelation) requires the unique structure and holiness of the Beis HaMikdash, which is a conduit for Sovev Kol Almin — the divine light that transcends creation.

Tefillah (prayer) and Torah, even in exile, still retain the inner fire — the bittul and divine connection — but their revelation is limited to the inner self. The Beis HaMikdash allowed that fire to manifest physically, revealing levels of godliness that even angels do not perceive.

Practical Takeaway

When we learn Torah and pray, we are engaging in divine speech and thought. Every word we utter connects us directly to Hashem's inner will. But to draw down that connection in a lasting and integrated way, we need the attitude of שמור — carefulness, receptivity, and internalization. We must not lose the "מה" — the humble openness gifted from above. Even in exile, without the Beis HaMikdash, our sacrifices of the heart — our tefillos and Torah — create divine fire within us. But to make them truly transformative, they must come from a place of bittul and kavana. We must strive to make our spiritual fire align with Hashem's fire from above.

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו אַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל -

Chassidic Story

The Alter Rebbe once visited the home of a simple Jew who had invited him for Shabbos. The host, deeply honored, did his best to prepare a modest meal. After the meal, the Alter Rebbe remained silent for a long time, his eyes closed. Then he whispered, “This challah... it brought fire from above.”

When his chassidim later asked what he meant, the Rebbe explained: “The man doesn’t know how to learn Gemara. He can barely daven. But the love, the purity, and the self-nullification with which he baked and set the Shabbos table — that was his korban. And Hashem received it with a flame from heaven.”

(Source: *Sichos Tzaddikim*, vol. 2, story section on the Alter Rebbe)

TPX (Therapeutic-Psychological Integration)

This discourse explores how the human being—despite being clothed in the “dirty garments” of the material world—can access not only a glimmer of divine light (as in Gan Eden), but the infinite essence itself (אור אין סוף ברוך הוא). The key lies in the profound power of *Torah*, *Mitzvos*, and especially *Tefillah* (prayer) and *Korbanos* (sacrifices), which open a channel to draw the unknowable Divine into the very structure of our limited, broken world.

From a therapeutic and psychological lens, this teaching uncovers a deep principle: **true transformation does not occur by bypassing brokenness—it occurs by entering it, engaging with it, and then elevating it**. The soul in the World to Come (Olam HaBa) is bound to a fixed state, like a body where the head cannot become a foot. But in *this* world, everything is still in flux, like an embryo whose limbs are not yet defined. In this world of formation—where our “animal soul” is on fire with passions both holy and impure—we have the **power to reroute and rewire** our inner structures, turning fire into yearning for the Divine.

The discourse teaches that the “**fire from above**”—that pure divine longing—can descend and unite with the “**fire from below**”—the human passion of the animal soul—when the person engages in prayer, mitzvos, and especially korbanos (which the discourse expands into the metaphysical dynamics of speech and thought). This is a psychological metaphor for *emotional integration*: when higher values and divine vision (the “fire from above”) are deeply embodied within the raw, physical, emotional self (the “fire from below”), a person achieves a state of inner wholeness, of divine union even while in exile.

One of the most revolutionary teachings here is that this access is not dependent on perfection or spiritual purity. **Even someone steeped in material entanglements** can ascend to the highest levels because in this world—before the “limbs are fixed”—anything is possible. In therapy, this corresponds to the belief that **identity is fluid**, and healing is possible **even when the system**

Alter Rebbe
Likkutei Torah
Parshas Pinchas - צו אַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

seems disorganized or wounded. You are not bound by the structure you inherited; you are free to reshape it.

Furthermore, the discourse highlights how *different times*—Shabbos, Yom Tov, weekdays—parallel different psychological movements: yearning upward (מַמְטָה לְמַעַלָּה), receiving light (מַלְמָעָה לְמַטָּה), and integration. These patterns mirror therapeutic rhythms: the need to express, the need to receive, and the need to synthesize. Each part of the Jewish calendar—Pesach (morning drive), Shavuos (intensity), Sukkos (gentle holding)—represents a dimension of the self and its evolving engagement with healing and wholeness.

The ultimate message is this: **your raw self, your unrefined emotions, and even your struggles are not obstructions—they are the very firewood that fuels divine intimacy.** When you offer them—through honest prayer, mitzvos, and surrender—you trigger a descent of infinite light into your finite story. You bring Hashem into your life not by escaping it, but by sanctifying it.

Story

In the early 2000s, a young woman named Lisa from the Netherlands was hospitalized for severe depression. Her identity had been shattered by trauma and rejection. One day, her therapist asked her not to speak, but to write one prayer. Lisa had no belief in God, but she wrote: “If there is a You, can You please make it safe inside?”

Something broke open.

Day by day, she began writing more “prayers”—raw, unfiltered, angry, childlike. Eventually, she described it as feeling a “gentle fire” inside her. Not certainty. Not theology. But a warm glow.

She later said: “I thought I was too far gone. That I was stuck in the hell of my own body. But it turned out, **this body was the temple. This pain was the offering.**”

Lisa eventually became a trauma therapist. She still lights a candle each morning—not to remember God, but to remember the *fire from above* that met her *fire from below*.

Source: From the clinical case archives of Dr. A. Van Meurs, published in “*The Body Knows the Way*”, Amsterdam Trauma Institute, 2011. **END NOTE]**